stanovisko k námitkám firmy a nevyslovil, proč nepřihlížel ke tvrzením a důkazům jejím, zejména zda je pokládá za vyvrácené či snad za irrelevantní. To platí také o námitce, že O. byl povinen pracovati manuelně při sestavování konstrukcí a dohledem vůbec nebyl pověřen. Žalovaný úřad pouze uznal, že O. v podstatě vykonával dozor, nereagoval však vůbec na námitku, že O. byl povinen spolupracovati manuelně a nebyl dozorem pověřen.

Poněvadž po této stránce spočívá výrok žalovaného úřadu na postupu podstatně vadném, který brání přezkoumání naříkaného rozhodnutí i ve směru pravidelného dozoru nad prací jiných, bylo naříkané rozhodnutí zrušiti pro vady řízení, aniž bylo možno se zabývati další námitkou stížnosti o časové převaze činnosti spočívající ve spolupůsobení při sestavování konstrukcí železných součástek v závodě.

(Nález ze dne 12. října 1929, č. 18084/29.)

Právní moc výměru o pojistné povinnosti a nárok na opatření dozorčí.

Pokud stížnost se snaží dovoditi, že právní moc výměrů zemské úřadovny Všeobecného pensijního ústavu v Bratislavě, jež vyslovily pojistnou povinnost zaměstnanců stěžující si firmy, tomu nebrání, aby byly věcně přezkoumány, uplatňuje-li zaměstnavatel jich nezákonnost, nelze názoru tomu přisvědčiti.

Jak nejvyšší správní soud již opětovně vyslovil, může i materielně nezákonné rozhodnutí nabýti právní moci, jestliže strana opomenula včas nezákonnost jeho vytýkati. V daném případě je mimo spor, že výměry Zemské úřadovny, jimiž uznala shora jmenované zaměstnance povinnými pojištěním, zůstaly v zákonné lhůtě pensijního zákona nenaříkány.

Třeba by tedy u zmíněných zaměstnanců nebyly splněny předpoklady § 1. pens. zákona a oni nepodléhali pojistné povinnosti, nabyly zmíněné výroky, nebyvše včas v odpor vzaty, právní moci a nemohou již pořadem instančním býti přezkoumávány.

Naříkané rozhodnutí, stojící na tomtéž stanovisku, není tedy v rozporu se zákonem.

Dovozuje-li stížnost, že jest odstranění nezákonného stavu požadavkem veřejného zájmu, stačí upozorniti, že ochrana veřejných zájmů náleží pouze úřadu a nikoli straně, z čehož plyne, že strana nemůže nikdy uplatňovati nárok na to, aby úřad v zájmu veřejném učinil nějaké opatření. Nestalo-li se tak, nelze v tom spatřovati zásah do subjektivních práv stěžující si strany.

Stížnost opírá svůj názor o potřebě meritorního přezkoumání pojistné povinnosti z podnětu učiněné odhlášky, když po nabytí právní moci příslušných pojistných výměrů nastala změna v posuzování pojistné povinnosti judikaturou nejvyššího správního soudu (zdejší nález ze dne 7. listopadu 1924, č. 19294). Činí tak neprávem. Nález ten rušil rozhodnutí ministerské, jež potvrdilo rozhodnutí župního úřadu, jímž byly námitky zaměstnavatelem podané proti přípisu Zemské úřadovny, odpírajícímu vzíti na vědomí odhlášky zaměstnanců, odmítnuty jako nepřípustné, poněvadž onen přípis nelze považovati za rozhodnutí o pojistné povinnosti, který bylo by možno naříkati podle § 75. odst. 3. pens. zákona. V daném případě neodmítly správní úřady opravné prostředky stěžující si strany jako nepřípustné, nýbrž přijaly a vyřídily je a to, jak shora dovozeno, správně.

Z těchto úvah bylo stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

(Nález ze dne 17. září 1929, č. 6489/28.)